

Nagy Koppány Zsolt

A MEHETNÉKŐ

Eccer a székelyre réajött a mehetnék. Mongyuk, nem es vót rendes székely, csak olyan udvarhelyi. De még asse vót, mer azok bócsek, s ő csak olyan vásárhelyi vót eredetileg, azok má félig románok.

Mind jött-ment s szepletett kénjába.

A felesége réamorgott s meghutyuruzta, de a székely se vót rest, mer amint a csűrbe béért, ami mocskot réatett – gondolatban – az asszonra, azt nem tenné az ablakba ejisze senki.

De sokáig nem es tudta, mi a baj.

Cseppet elüldögélt az árnyékszéken, hátha elmúlik, de nem múlt. Mikor fázni kezdett, ivott egy pohár pálinkát, s egy marék hóvirággal bésettenkedett a házba. Megkerülgette az asszont, aki mind fútt s dohogott közben, de azért engedett, me tudta, hogy hónap es nap van.

De így se múlt az a kaparás a torka tövinél, a hasa felett rögtön, csára.

Bément a bodegába, hátha ott választ talál a kérdéseire. De csak még több kérdése lett, hogy a velág megfordult körülötte.

Há nem tutta, mihez kezgyen magával.

A pap nem vót otthon, mer a szomszéd faluba vót. Úgy vót az egység, hogy ez a miénk temet ott, s az övéké esket nálunk. Ez a miénk agyondógozta magát, s mivel nem vót otthon, tanácsot se tudott adni.

Kiment a Hargitára, de réamentek a medvék, s megszették a pofáját. Nagy véres képpel hazakullogott, de szégyellte magát erőssen, s mindenkinek azt monta, beléesett a csihánba.

Felnézett az égre es, hátha arra jár Csaba kerálfi, s megmongya, mi a jóisten baja van, de biza a csillagösvenyen mind csak taromos gépek repkettek.

Azt a kutyaúristenit, mondta csendesen, hogy se a felesége, se a Jóisten valahogy meg ne hallja, hát mingyárt megbolondulok. (Vagy es így mondta, egészen pontosan: megbolondulokö, me mint említettem, udvarhelyi.)

Másnap bément a Vasszékelyhez, s kezdett pökködözni s bőcsködni ő es, de nem állt jól neki, s még a polic es odament, s réavert a gumibottal.

Na már aztán tényleg nem tutta, mi a fenét kéne csinálni.

Gondolta, hazafelé bémejen a piacra, hátha tudna venni ezt-azt, hogy az asszony főzzön valamit, má ha olyan kedve van. Tudniillik az asszonnak.

Hát ahogy ott nezelődik s alkuszik a pityókára (mer a pityókát Udvarhelyen es szeretik), eccercsak hallja, hogy a buszmegállóba bémongyák, hogy a Csavargó mingyá menyen Budapestre.

Hirtelen velágosság gyúlt ennek az embernek a fejibe, s úgy ahogy vót, gumicsizmába s salapétába, egy zsák pityókával a buszra ahajt felszállott.

Azt mondta, ilyen bőcs udvarhelyiesen: hallám, mi lessző.

S azzal egyet se intett, nem es nézett hátra az asszonra se, hogy ott tórje ki a nyavalya, hanem csak béült a nagy kényelmes buszba, s el es kezdtek menni. Igaz, Szentléleknél rögtön megálltak, de osztán mentek tovább.

Még egy párszor megálltak, s egy csomó cigán felszállott, de aztán csak megindultak mindegyre, s mentek a határig.

A határon vót egy kicsi baj, mer az udvarhelyi románul nem tud. Egyébként se tud, de románul erőssen nem tud. (De nem azé, me buta, hanem me büszke.)

Hát ahogy a határon átértek, alig egy szempillantás alatt meg es vótak érkeзве a Népligetbe. Leszállott az udvarhelyi, s széjjelnézett. Egy kicsit mintha el es múlt vóna a fene nagy mehetnékje.

De aztán csak újult erővel réaduvatt. Mehogy ment vóna vissza.

De má nem vót visszaút. S nem vót eléút se.

Ottan állt a székely, s mérges vót erősen, hogy a kurva mehetnékje így kibaszott vele.